

Arrest

nr. 180 380 van 6 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS *loco* advocaat J. BAELDE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Iraakse nationaliteit bezit, een soenniet van Arabische afkomst bent, en op 13 januari 1986 in Bagdad (Centraal-Irak) bent geboren. U groeide op in het ouderlijk huis, in de Bounouk-wijk. Uw vader had een eigen bouwbedrijf, Al Fahad, en voerde ten tijde van Saddam Hoessein diverse bouwprojecten uit, al dan niet onder supervisie van internationale instellingen. Ook na de val voerde hij enkele opdrachten uit voor VN-instellingen. In 2003 maakte u de middelbare school af. U voldeed aan de vereisten om de studies burgerlijk ingenieur aan te vatten maar uw inschrijving werd geweigerd, volgens u op basis van sektarische motieven. Vervolgens schreef u zich in aan de faculteit economische wetenschappen, waar u tussen 2003 en 2005 studeerde. U diende uw studies te staken omdat de

veiligheidssituatie in Bagdad er op achteruitging en uw veiligheid op de faculteit niet langer was gegarandeerd. In december 2004 ging u in dienst bij het Amerikaans bedrijf 'Taifor'. U werkte er onder meer als poetsman op de luchthaven van Bagdad. In juni 2005 stopte u met het werk omwille van de veiligheidssituatie in Bagdad en omdat er in de militaire basissen aanvallen waren op het personeel van Taifor. In dezelfde periode werkte u als bewaker van een stroomgenerator bij het bedrijf 'Action'. Vervolgens ging u als journalist aan de slag bij de Arabische Unie voor Journalistiek, 'Al Ettihad Al-Arabi Lil Sahafa Al-Murasalah'. U assisteerde hen bij de organisatie van verkiezingsmeetings.

Eind 2006 verlieten u en uw gezin Irak, omdat jullie huis 's nachts werd beschoten en omdat onbekenden beledigende slogans op het huis hadden geklad. Er stond dat jullie 'nawasib' (een pejoratieve benaming voor soennieten) waren en dat jullie met de Amerikanen samenwerkten. Jullie vluchtten naar Syrië en verbleven er tot 2007. Nadien keerden jullie terug naar Irak en gingen in de soennitische Jamiaa-wijk wonen.

In 2008 werd u lid van de 'Haraket Al Wifaq Al Watani' ('Iraqi National Accord') het politieke blok waartoe de voormalige premier Ayad Allawi behoorde. Via uw lidmaatschap hoopte u bescherming en een job te krijgen. In 2010 werkte u een maand als medewerker in de verkiezingscampagne van de partij. Een jaar later stapte u uit de partij omdat ze u geen bescherming bood en u niet aan een job kon helpen.

Ondertussen studeerde u journalistiek aan de universiteit van Bagdad. U bleek tot de tien beste studenten op nationaal niveau te behoren. In 2013 werd u vrijwilliger bij de 'Iraqi Association for Public Relations and Media' ('al-Jamiaa al-Iraqiya lil Alakat wa al Elam'). U schreef er rapporten over allerhande thema's, bv. archeologische sites, de bibliotheek van Irak, of het milieu. Via uw vrijwilligerswerk probeerde u het lidmaatschap van de Iraakse vakbond voor journalisten te verkrijgen, hetgeen u echter werd geweigerd. U vermoedt dat er sektarische motieven speelden. Tussen uw studies door typte u als bijverdienste de scripties van medestudenten uit.

Na de val van Mosul, juni 2014, werd het 'Hashd Al Shaabi' opgericht, een samenwerkingsverband van diverse (voornamelijk sjiitische) groeperingen. De beweging was erg actief op de universiteit en diverse proffen en studenten sloten er zich bij aan (of toonden hun sympathie). Ook in de 'Iraqi Association for Public Relations and Media' waren hun medestanders actief. Rond juli 2014 werd u door enkele medewerkers van de associatie, Youssef Al Shammari en Hamza Karim Al Mamoori, op vriendelijk wijze gevraagd om u als oorlogsjournalist aan te sluiten bij 'Hashd Al Shaabi'. U weigerde en zei dat u er niets mee te maken wou hebben. Anderen, zoals Taer Nour Al Shammari (verantwoordelijke van de verslaggevers) en Ali Qahtan (een cameraman), waren minder vriendelijk, beledigden u, en zetten u onder druk. Ze zeiden dat u een lafaard was, dat ze de soennieten zouden vermoorden, en dat ze Fallujah van de kaart zouden vegen. Dat laatste was een verwijzing naar de 'roots' van uw familie in de provincie Anbar. Uw weigering om met hen samen te werken had als gevolg dat uw lidmaatschap van de vakbond geweigerd werd.

In het najaar van 2014 merkte u dat uw examenresultaten vervalst waren. U behoorde steeds tot de beste studenten van uw richting maar plots bleek u gebuisd te zijn. U haalde nauwelijks drie op honderd. Bijgevolg werd u geweigerd voor de masteropleiding journalistiek die u ambieerde. U probeerde verhaal te halen bij uw proffen maar deze beweerden dat de examenverbetering volgens de geijkte procedure was verlopen. In oktober 2014 belde u Khalid Shaker, de voorzitter van de masteropleiding. Ook hij liet uitschijnen dat er geen fraude in het spel was. U nam het gesprek op als bewijs. U vermoedt dat men u opzettelijk buisde omdat u niet loyaal was aan Hashd Al Shaabi. Nadien speelde u de opnames door aan de bevoegde minister. Hij verwees u naar de ombudsman van uw dienst. Vervolgens stuurde u de klacht en opnames naar de rector en de administratie van de universiteit. Anderhalve maand later kreeg u te horen dat de zaak werd gesloten. U was de situatie beu en overwoog om klacht in te dienen bij het ministerie van onderwijs, de UNESCO, en andere organisaties. De vertegenwoordiger van de universiteit zei dat dat uw recht was.

Op maandag 30 maart 2015 parkeerde u uw wagen naast het gebouw van de journalistenvakbond. Toen u terugkeerde vond u een dreigbrief onder de ruitenwisher. De brief begon met een koranvers, bevatte schrijffouten, en vermeldde dat u zou worden vermoord indien u niet vertrok. U vertelde onmiddellijk aan Ali Alwadi, de verantwoordelijke van uw associatie, wat er was gebeurd. Hij raadde u aan om naar de voorzitter van de journalisten en de security te gaan, hetgeen u deed. Jullie bekeken de camerabeelden en de vertegenwoordiger van de journalisten zei dat u zich geen zorgen hoefde te maken.

Drie dagen later, op 2 april 2015, werd u 's avonds door uw vader opgebeld. U was op dat moment bij een vriend. Uw vader zei dat u onmiddellijk naar uw tante Majida in Adhamiyah moest, maar gaf verder weinig uitleg. De volgende dag ontmoette u uw vader en gaf hij meer details. Hij zei dat militieleden jullie huis waren binnengevallen en uw computer, harde schijf, en belangrijke documenten in beslag hadden genomen. Ze hadden uw vader geslagen toen die om uitleg vroeg. Na de inval hadden uw ouders en gezinsleden hun woning verlaten en waren ze bij familieleden ondergedoken.

In overleg met uw vader besloot u het land te verlaten. Op 6 mei 2015 nam u vanuit Bagdad het vliegtuig richting Turkije. Vervolgens reisde u per vrachtwagen via Bulgarije naar België. Op 11 juni 2015 vroeg u in België asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: kopie paspoort dd. 25/01/2015, kopie verlopen paspoort dd. 27/09/2005, identiteitskaart dd. 29/08/2013 (+ vertaling), nationaliteitsbewijs dd. 11/12/2006, verlopen nationaliteitsbewijs dd. 09/09/2003, geboortecertificaat (+ vertaling) dd. 17/02/2015, rijbewijs dd. 15/09/2014, verkiezingskaart, ontheemdenkaart dd. 23/03/2015, non-conviction certificate, verblijfskaart Syrië, attest Syrische dienst voor paspoorten en migratie dd. 11/02/2007, kopie voedselrantsoenkaart, kopie identiteitskaarten ouders/stiefmoeder/twee zussen/vier broers, kopie woonkaart vader, kopie werkbadge vader, kopie werkcontracten vader, kopie medische documenten van vader, attest toebedeling stuk grond dd. 2005, politieaangifte - verlies van documenten dd. 29/03/2006, vier kopieën van medische attesten, werkbadge Action, badge Haraket Al Wifaq Al Watani dd. 01/12/2010, badge Iraqi Association Public Relations and Media (expired: 01/04/2014), badge Iraqi Association Public Relations and Media (expired: 01/04/2015), attest Iraq Association Public Relations and media dd. 15/12/2013, badge Arabic Union For Journalism and Correspondence General Secretary dd. 01/07/2005, studentenkaart lager middelbaar, studiekeuzeformulier, studentenkaart 2004-2005, doorverwijdsdocument medische keuring naar aanleiding van hogere studies dd. 08/09/2005, studentenkaart College of Economics dd. 01/11/2004, aanvraagformulier avondonderwijs - universiteit van Mustanseriyah 2009-2010, studentenkaart college of media dd. 01/10/2013, bibliotheekkaarten, diploma middelbaar onderwijs, certificaat baccalaureaat dd. 23/11/2014, puntenbrief College of Media dd. 02/2015, attest Media College dd. 18/12/2013, attest Media College dd. 03/08/2014, diploma journalistiek, attest behalen bachelor journalistiek dd. 13/01/2015, vierentwintig foto's i.v.m. studies, cd-rom met telefoongesprekken, klacht i.v.m. Master-studies (+ bijlages), vijf foto's i.v.m. belagers, curriculum vitae, DHLenveloppe.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt onvoldoende aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Volgens uw verklaringen wordt u sinds 2003 gediscrimineerd omwille van uw soennitische afkomst. De elementen die u voorlegt ter staving van deze discriminatie volstaan echter niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te rechtvaardigen.

U beweert dat u in 2003 de toegang tot de opleiding burgerlijke ingenieur werd geweigerd omwille van sektarische motieven. Daartegenover staat dat u datzelfde jaar wél werd toegelaten aan de faculteit economische wetenschappen. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat de toegang tot onderwijs u werd ontczegd omwille van het behoren tot de soennitische geloofsgemeenschap. Dat u om sektarische redenen niet werd toegelaten tot de opleiding burgerlijk ingenieur is trouwens weinig meer dan een blote bewering die u niet onderbouwt met enig begin van bewijs. Vervolgens werd u gedwongen om uw studies in 2005 (tijdelijk) te staken. Uit uw verklaringen blijkt dat dit het gevolg was van de verslechterende veiligheidssituatie in Irak, wat er voor zorgde dat uw veiligheid als student niet was gegarandeerd. In die zin kan dus niet worden besloten dat u werd vervolgd omwille van uw soennitische achtergrond. Integendeel, u lijkt te verwijzen naar de algemene volatiele veiligheidssituatie van dat moment.

Vervolgens werkte u in de periode 2004-2005 voor (Amerikaanse) bedrijven zoals Taifor en Action. U beweert dat u uw werk bij Taifor moest staken omwille van de algemeen slechte veiligheidssituatie en omwille van de aanvallen op het personeel dat in de militaire basissen gestationeerd was. Los van het feit dat een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie niet volstaat om een persoonsgerichte vrees

voor vervolging te rechtvaardigen (zie boven), blijkt dat er geen concrete indicaties waren dat u in die periode persoonlijk werd geïdende omwille van uw tewerkstelling bij Taifor of Action. Nadien werkte u nog een periode als journalist voor de Arabische Unie voor Journalistiek, Al Ettihad Al-Arabi Lil Sahafa Al-Murasalah, eveneens zonder indicaties dat uw tewerkstelling tot een persoonsgerichte vervolging zou leiden.

Eind 2006 dienden u en uw familieleden Irak te verlaten als gevolg van het sektarisch geweld. U verklaart dat de ouderlijke woonst in die periode werd beschoten en werd beklad met beledigende slogans omwille van jullie soennitische afkomst en jullie werk voor de Amerikanen. Los van het feit dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze incidenten te staven, wijst het CGVS er op dat u op dat moment al bijna een jaar niet meer voor Taifor of Action werkte. Uw vader zou op zijn beurt opdrachten hebben uitgevoerd voor de Verenigde Naties, maar u kan zich uit die periode slechts één opdracht voor UNICEF herinneren. Het CGVS voegt er aan toe dat u herhaaldelijk laat blijken dat het sektarisch geweld in die periode opklaide en de samenstelling van de wijk daardoor veranderde. Het lijkt er dus op dat jullie gedwongen vertrek in grote mate het gevolg was van deze evolutie. Wat er ook van zij, in 2007 keerden u en uw familie terug naar Irak. Jullie beslisten om niet naar de oude woonst in de (ondertussen overwegend sjiiitische) Bounouk-wijk terug te keren maar om een woning in de veeleer soennitische Jamiaa-wijk te betrekken. Na jullie terugkeer waren er geen indicaties dat jullie in Bagdad, en bij uitbreiding in Irak, werden geïdende omwille van jullie soennitische achtergrond of jullie samenwerking met de Amerikanen. Meer nog, u kon zich aansluiten bij het (soennitisch geïnspireerde) politieke blok 'Haraket Al Wifaq Al Watania' ('Iraqi National Accord') en was er tussen 2008 en 2011 actief zonder indicaties dat uw lidmaatschap tot vervolging leidde. U stapte uiteindelijk zelf uit de partij omdat u merkte dat u er geen voordeel uit kon halen, bv. op het vlak van tewerkstelling, en de partij u 'geen bescherming' bood.

In 2010 werd u opnieuw student en volgde u een opleiding journalistiek aan de universiteit van Bagdad. U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u in de periode 2010-2014 geïdende werd met het oog op vervolging. Het feit dat u jarenlang ongestoord, en ondanks uw voorgeschiedenis en religieuze achtergrond, kon studeren en aan het openbaar leven kon deelnemen, lijkt dus te ontkrachten dat u sinds de val van het Saddamregime op dusdanige wijze werd gediscrimineerd dat er sprake was van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er vóór 2014 geen sprake was van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat u nadien wél een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren.

Om te beginnen heeft het CGVS vragen bij uw tewerkstelling bij de 'Iraqi Association for Public Relations and Media' ('al-Jamiaa al-Iraqiya lil Alakat wa al Elam'). U beweert dat u er sinds 2013 vrijwilliger was. Toch slaagt u er niet in om een precies zicht te geven op de activiteiten van de associatie en uw activiteiten binnen de associatie. Gevraagd om toe te lichten bij welk soort associatie u werkte, geraakt u niet verder dan volgend algemeen antwoord: 'De associatie die deelneemt aan feesten, congressen, culturele lessen, en andere gelegenheden, sport, politiek. En andere' (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12). Gevraagd naar een meer concrete toelichting van hun activiteiten geraakt u niet verder dan volgend antwoord: 'Organisatie die activiteiten organiseert en de leden zijn vooral jongemannen en die associatie maakt gebruik van de energie die de jonge mannen hebben. En gebruikt die in verschillende richtingen. De leden zijn verslagmakers, journalistieke, cameramannen en zo' (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12). Ook op andere momenten echoot u deze uitleg, bv. wanneer u wordt gevraagd of u er stage liep of er vrijwilligerswerk deed (zie CGVS, 13/04/2016, p. 11). Het is niet onredelijk een meer concrete en precieze uitleg bij de aard en activiteiten van de associatie te verwachten, zeker niet met twee jaar ervaring op uw conto. Ook over de 'verslagen' die u voor de associatie schreef legt u weinig concrete verklaringen af. Naar eigen zeggen schreef u over heel diverse thema's, waaronder kunst, politiek, sport, en archeologie. U benadrukt dat het om 'verslagen' ging, en dus niet over 'artikels', of 'reportages'. Gevraagd om toe te lichten waarin voor u het verschil schuilt tussen 'verslagen' enerzijds, en 'artikels' of 'reportages' anderzijds, geraakt u niet verder dan te stellen dat een verslag voor u 'nieuws, maar in details' is. Nadien herhaalt u dat het om 'nieuws met details' gaat en dat er bepaalde informatie over personen en referenties aan werden toegevoegd (zie CGVS, 13/04/2016, p. 11). Los van de vaststelling dat u in eerder cryptische bewoordingen over uw eigen schrijfsels praat, blijkt dat u geen enkel begin van bewijs heeft van deze verslagen, wat uiteraard opmerkelijk is. Gezien het feit dat u gedurende twee jaar verslagen schreef, mag redelijkerwijs worden verwacht dat er ergens een neerslag van bestaat. U beweert dat de verslagen op de website van de associatie werden bewaard maar op de vraag of die verslagen vrij toegankelijk zijn, antwoordt u dat het

onmogelijk te verifiëren valt omdat u de verslagen niet ondertekende. Met andere woorden: er zouden op de website wel verslagen te vinden zijn maar u zou op geen enkele manier kunnen aantonen dat het om uw verslagen ging, wat uiteraard enigszins opmerkelijk is. U spreekt verder over een 'opgeslagen CV (curriculum vitae)' met daarop uw verslagen en activiteiten, maar ook daar legt u geen enkel begin van bewijs van voor (zie CGVS, 13/04/2016, p. 11). U voegt er aan toe dat uw belagers tijdens de inval van 2 april 2015 uw computer, hard disk, en camera in beslag namen. Dit kan bezwaarlijk als een geldige verschoning voor het totaal gebrek aan enig begin bewijs worden beschouwd. Het CGVS hecht namelijk geen geloof aan uw verklaringen over de inval (zie verder). Het begin aan bewijs kan u dus volledig toerekenbaar worden geacht. Er mag immers worden verondersteld dat een reporter zijn activiteiten kan staven en ook zijn voorzorgen neemt mocht bepaald materiaal in beslag worden genomen. Los daarvan verwijst u herhaaldelijk naar de website van de associatie, maar vreemd genoeg blijkt de 'url' op de documenten van de associatie (www.aa-news.org) niet te bestaan (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12). Ook uw verklaringen over de website van de associatie zijn eerder opmerkelijk. U beweert bijvoorbeeld dat u nooit naar de website surfte omdat u niets met de publicaties had' (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12), wat uiteraard een vreemd antwoord is voor iemand die beweert dat hij gedurende twee jaar een actieve bijdrage leverde aan de associatie (en haar website). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u de website wel bezocht maar er nooit iets liet publiceren of liet verwijderen. Als u effectief een regelmatige bezoeker van de website was, is het uiteraard merkwaardig dat u niet weet dat de link naar de website niet bestaat (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12). U legt verder enkele badges en attesten voor met betrekking tot uw lidmaatschap van de associatie, maar deze zijn allerm minst een geldig bewijs van uw activiteiten bij de organisatie. Ze kunnen hoogstens bevestigen dat u op één of andere manier een band had met deze organisatie. Bovendien wordt er in Irak op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten (Zie Landeninformatie, COI Focus: Irak - Corruptie en documentenfraude). Ze hebben bijgevolg pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze en volledige verklaringen. Dat is hier alvast niet het geval. Als gevolg van het voorgaande acht het CGVS het niet aannemelijk dat u als actief lid meer dan twee jaar voor de associatie heeft gewerkt en geschreven. In die optiek wordt het onaannemelijk dat u via de associatie in aanvaring kwam met militanten van het Hashd Al Shaabi.

Los van bovenstaande bezwaren zijn uw verklaringen over de bedreigingen aan uw adres medio 2014 tot april 2015, evengoed onaannemelijk. In uw bijwijken moeilijk te volgen betoog zitten namelijk een aantal incoherenties of onvolledigheden. Zo beweert u dat een zekere Taer Nour Al Shammari en Ali Qahtan, beiden lid van uw associatie, u tussen eind juli 2014 en februari 2015, volgens u het moment van de inval, op gezette tijdstippen intimideerden (zie CGVS, 13/04/2016, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de inval pas in april 2015 plaatsvond (zie CGVS, 13/04/2016, p. 17). Hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen aan en beweert u dat ze u slechts tot februari 2015 lastigvielen, waardoor uw verklaringen een weinig coherente indruk maken. Vervolgens is het eerder onduidelijk wat de twee personen van u verwachtten. U beweert dat verschillende werknemers van de associatie, waaronder de twee bovenvermelde personen, u meermaals vroegen om u bij het Hashd Al Shaabi aan te sluiten (zie CGVS, 13/04/2016, p. 13, 14, 15). Het is echter opmerkelijk dat leden van een organisatie die een zeer uitgesproken sjiiitische stempel draagt aan een soenniet uit de Dulaimi-familie vraagt om zich bij hen aan te sluiten. Niet in het minst omdat u meermaals liet uitschijnen dat u doorheen de jaren herhaaldelijk door sjiieten werd gediscrimineerd op basis van uw soennitische afkomst, én aangezien u beweert dat de leden van Hashd Al Shaabi van plan waren om de soennieten uit de weg te ruimen. Er mag dus worden verwacht dat u een goede uitleg heeft voor deze opmerkelijke eis van de leden van Hashd Al Shaabi. U blijkt echter niet over een goede verklaring te beschikken. U oppert enkel een aantal hypotheses die geen enkele concrete basis of onderlinge samenhang hebben.

Eerst beweert u dat Hashd Al Shaabi zowel aan soennieten als sjiieten vroeg om zich bij hen aan te sluiten (zie CGVS, 13/04/2016, p. 15), wat zoals gezegd moeilijk te verzoenen is met de huidige situatie in Irak. Vervolgens maakt u een eigen interpretatie en zegt u dat ze u op weg naar het front zouden vermoorden. Gevraagd om toe te lichten waarop u dit vermoeden baseert, blijkt het om weinig meer dan speculatie te gaan. Uw stelling wordt door geen enkel concreet element onderbouwd. Meer zelfs, u baseert uw speculaties enkel op een andere ongefundeerde hypothese, namelijk dat het mogelijks iets te maken heeft met de klacht die u indiende tegen uw examenresultaten (zie CGVS, 13/04/2016, p. 15). Er is in uw asielrelaas echter geen enkele link te vinden tussen de klacht naar aanleiding van uw examenresultaten en de vraag van voornoemde personen om u bij Hashd Al Shaabi aan te sluiten. Vervolgens verliest u zich in een cirkelredenering. U beweert namelijk dat Hashd Al Shaabi het u kwalijk nam dat u zich niet bij hen aansloot, ze u daarom uit de weg zou ruimen, nl. door u als reporter in dienst te nemen en op weg naar het front te vermoorden (zie CGVS, 13/04/2016, p. 15). Daarna voegt u er aan toe dat u geen vakbondskaat kreeg en dat u geen toestemming kreeg om een masteropleiding

te volgen (zie CGVS, 13/04/2016, p. 15). Het is geheel onduidelijk welke richting u uw verhaal daarmee tracht uit te sturen en wat het te maken heeft met de bedreigingen van Hashd Al Shaabi. Voornoemde zaken zijn stuk voor stuk indicaties dat uw asielrelaas de vereiste samenhang mist en dat u geen coherente versie van de feiten kan geven. Deze vaststelling ondergraaft uiteraard de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Los van de vraag waarom Hashd Al Shaabi u viseerde, heeft u evenmin een duidelijk antwoord op de vraag wie van Hashd Al Shaabi u zou willen vermoorden. U geraakt niet verder dan te stellen dat de organisatie iedereen vermoordt die tegen hen is. U voegt er aan toe dat het enkel om uw eigen interpretatie gaat. Dergelijke interpretaties, algemeenheden, of hypotheses hebben echter geen enkele bewijswaarde. Los daarvan is het opmerkelijk dat u desondanks de associatie nog maandenlang bleef frequenteren, ook al was u van mening dat de andere leden van de associatie van plan waren om u uit de weg te ruimen.

Vervolgens beweert u dat er op maandag 30 maart 2015 een dreigbrief bij uw wagen werd achtergelaten. U beschikt echter over geen enkel begin van bewijs mbt. dit voorval. U baseert zich enkel op uw verklaringen, maar ook nu blijken die weinig overtuigend. Zo kan u de inhoud van de dreigbrief in slechts zeer algemene bewoordingen schetsen (zie CGVS, p. 16). Vervolgens blijkt u geen idee te hebben wie de auteur van de brief was of waarom iemand het nodig achtte u met de dood te bedreigen. U geeft enkel een korte beschouwing over Iraakse asielzoekers die in België dreigbrieven voorleggen, maar die voor het overige op geen enkele manier relevant is voor uw asielaanvraag (zie CGVS, 13/04/2016, p. 17). Wat rest is de vaststelling dat u beweert een dreigbrief te hebben ontvangen, zonder te weten of en wat het onderling verband is met de andere ingeroepen feiten. Het onderstreept nogmaals het gebrek aan enige samenhang in uw asielrelaas. Het is trouwens weinig waarschijnlijk dat u geen enkel vermoeden had over de achtergrond van de daders terwijl u reeds maanden werd geïntimideerd door de leden van Hashd Al Shaabi in de associatie en universiteit. Bovendien werd de dreigbrief vlakbij het gebouw van de associatie achtergelaten. Verder is het bijzonder opmerkelijk dat u zich zonder meer op de bescherming van de leidinggevenden van de associatie beriep, met name Ali Alwadi en het hoofd van de security, terwijl u reeds geruime tijd werd bedreigd door personen binnen de associatie. U vroeg hun naar eigen zeggen een bewijs zodat u dit aan de bevoegde 'organisaties' kon voorleggen, maar wat u daarmee bedoelt is niet volledig duidelijk (zie CGVS, 13/04/2016, p. 17 – zie verder). Los daarvan is het opmerkelijk dat u in de door u geschetste context van maandenlange intimidaties en duidelijke doodsb bedreigingen, geen bijkomende voorzorgsmaatregelen nam om u te wapenen tegen uw belagers.

Het voorgaande geldt ook voor de door u ingeroepen inval op 2 april 2015: u beschikt over geen enkel begin van bewijs en uw verklaringen zijn onaannemelijk. U verklaart dat u op de avond van de inval door uw vader werd gebeld, waarna hij u kort briefte en zei dat u bij uw tante moest onderduiken. De volgende dag zocht uw vader u op en praatten jullie een hele dag over het voorval. Volgens u gaf hij u veel details (zie CGVS, 13/04/2016, p. 17). Er mag dus worden verwacht dat u een coherente en gedetailleerde versie van de feiten kan geven. Dat is niet het geval. U kan weinig meer zeggen dan dat militieleden in uniform het huis binnenvielen onder het mom dat ze tot de 'istikhbaar' (veiligheidsdienst) behoorden. U weet niet tot welke militie ze behoorden. Ze kwamen zogezegd voor controle, namen een aantal spullen in beslag, en sloegen uw vader toen hij om uitleg vroeg. Nadien krijgt u herhaaldelijk de kans om meer toelichting te geven bij wat uw vader nog vertelde. Aanvankelijk antwoordt u keer op keer naast de vraag, om uiteindelijk toe te geven dat u geen verdere details heeft. Volgens u komt dit omdat jullie minder belang hechtten aan het verloop van het incident dan aan de interpretatie van de feiten. Die uitleg overtuigt niet. U verklaarde namelijk dat jullie een hele dag over het incident praatten en dat uw vader u veel details had gegeven. Er mogen dus uitgebreide en precieze verklaringen worden verwacht. Bovendien laat jullie interpretatie van de feiten eveneens te wensen over. U kan enkel hypotheses bedenken over de reden waarom militieleden plots uw huis binnenvielen. Zo sluit u niet uit dat ze u viseerden omdat u weigerde met hen samen te werken, hetgeen al weinig aannemelijk bleek (zie hoger). Vervolgens beweert u dat ze u viseerden omdat u klacht tegen de faculteit indiende, hetgeen evengoed weinig meer dan ongefundeerde speculatie is (zie hoger en verder). Nadien herhaalt u dit nogmaals, zonder toe te lichten waarop u die conclusies baseert (zie CGVS, 13/04/2016, p. 17-18). Verder beweert u na het voorval voorzorgsmaatregelen genomen te hebben. Zo dook u onder, nam u geen contact meer op met de associatie - wat impliceert dat u nu wél hun betrokkenheid vermoedde, wat dan weer in schril contrast staat met uw verklaringen over de dreigbrief nauwelijks drie dagen eerder -, en dook de rest van de familie onder bij familieleden. Om verder onduidelijke redenen achtten jullie het ook noodzakelijk om uw sim-kaart te vernielen (zie CGVS, 13/04/2016, p. 18). Daarnaast legt u weinig coherente verklaringen af over de betrokkenheid van Taer

Nour Al Shammari. Aanvankelijk beweert u dat hij vermoedelijk uw huis binnenviel (zie CGVS, 13/04/2016, p. 10), maar nadien meldt u zijn tussenkomst niet en zegt u enkel dat (onbekende) militieleden uw huis binnenvielen onder het mom dat ze tot de istikhbaraat behoorden (zie hoger). Indien u werkelijk van mening was dat Thaeer Nour Al Shammari, de persoon die u al maanden intimideerde, op de inval aanwezig was, mag men trouwens verwachten dat u daar duidelijkheid over kan scheppen. Niet in het minst omdat u over beeldmateriaal van de man beschikt (zie foto's en facebookpagina) en u bij uw familieleden, die getuige waren van de inval, kon verifiëren of de persoon effectief op de inval aanwezig was. Als het gevolg van deze vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan de inval in uw woning op 2 april 2015.

Nadien waren er geen bijkomende indicaties dat u in Irak werd gevisieerd met het oog op vervolging. U laat uitschijnen dat uw ouders u geen informatie geven, maar het is niet aannemelijk dat uw ouders u niet zouden brieven over verdere evoluties in uw zaak. Er kan daarom simpelweg worden besloten dat niets er op wijst dat u momenteel of in de toekomst voor vervolging dient te vrezen.

Los van het voorgaande verwijst u doorheen de twee gehoren herhaaldelijk naar het feit dat u ondanks uw reputatie als uitstekend student toch werd gebuisd en niet werd toegelaten tot de masteropleiding journalistiek. Volgens u speelden sektarische motieven mee bij de weigering en werd u doelbewust gebuisd. Zonder verder definitieve uitspraak te doen over deze zaak merkt het CGVS op dat u doorheen de jaren steeds de kans heeft gehad om te studeren. U volgde studies economische wetenschappen en tussen 2010 en 2014 volgde u een opleiding journalistiek (zie hoger). U staat dit bovendien met de nodige documenten. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot diverse mogelijkheden om klacht in te dienen tegen uw examenresultaten, hetgeen u ook deed. Bovendien was u van plan om uw situatie aan te klagen bij de UNESCO. Los van de vraag of u effectief op onrechtmatige wijze werd gebuisd en daardoor niet werd toegelaten tot de masteropleiding, stelt het CGVS vast dat het sowieso onvoldoende zwaarwichtig is om van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te spreken. Bovendien bevat uw asielaanvraag geen geloofwaardige elementen om te veronderstellen dat u als gevolg van de klacht tegen de faculteit voor vervolging dient te vrezen (zie hoger).

Hetzelfde geldt voor het feit dat u niet tot de orde van journalisten (vakbond) werd toegelaten (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12, 13). Volgens u speelden ook hier sektarische motieven. U beweert dat u via de associatie lid kon worden van de vakbond, maar zoals gezegd heeft het CGVS twijfels bij uw activiteiten voor de associatie. Bovendien legt u niet het minste begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u aan de voorwaarden voldeed om lid te worden van de orde van journalisten, bv. het vereiste aantal publicaties (zie CGVS, 13/04/2016, p. 13). U kan bijgevolg niet overtuigen dat men u doelbewust het lidmaatschap van de vakbond heeft onzegd. Los daarvan, en gesteld dat u werkelijk niet werd toegelaten tot de vakbond, volstaat deze weigering op zich niet om als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken in sterke mate afwijken van uw verklaringen tijdens het gehoor. U meldt in de Vragenlijst dat u in de problemen kwam omwille van uw werk, sektarische redenen, en omdat u lid bent van 'Haraket Al Wifaq Al Watani'. U voegde er aan toe dat u werd gediscrimineerd omdat u voor de Amerikanen had gewerkt en omdat u soenniet bent (zie Vragenlijst, vraag 3.1-3.10). U maakt echter géén gewag van de incidenten die de aanleiding vormden tot uw vertrek, met name de maandenlange intimidaties door leden van Hashd Al Shaabi, de dreigbrief, de inval in uw woning, de problemen op de universiteit, het feit dat u de toegang tot masteropleiding werd onzegd, en het feit dat u geen lid van de vakbond mocht worden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen (op het CGVS) dat u sinds 2011 geen lid meer bent van 'Haraket Al Wifaq Al Watani' én dat uw lidmaatschap van de partij u nooit in de problemen heeft gebracht. Dat uw verklaringen uit de Vragenlijst en die tijdens de gehoren dusdanig van elkaar afwijken, doet uiteraard bijkomende twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Als gevolg van het bovenstaande kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De andere door u voorgelegde documenten, tenslotte, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De (kopieën van de) identiteitsdocumenten van u en uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en afkomst. Momenteel staan die zaken niet ter discussie. Ze doen verder geen uitspraak over uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de Syrische verblijfsdocumenten, het attest in verband met de toebedeling van het stuk grond, de politieaangifte omwille van het verlies van uw documenten, de kopieën van de medische attesten, de attesten in verband met uw jobs en uw opleiding, de foto's in verband met uw studies, uw curriculum vitae, en de DHL-enveloppe.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Hij vangt zijn betoog aan met een algemene uiteenzetting omtrent de in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève opgenomen criteria. Tevens geeft hij enkele theoretische beschouwingen inzake de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoeker gaat niet akkoord met de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat hij de door hen aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk maakt en betoogt in zijn verzoekschrift het volgende:

"In casu telt de weigeringsbeslissing 7 pagina's. In de weigeringsbeslissing wordt melding gemaakt welke talrijke documenten verzoeker voorlegde ter staving van zijn asielaanvraag.

Het CGVS weigert de vluchtelingenstatus van verzoeker op grond van een vergelijking van details.

Zo wordt diverse malen aangehaald dat verzoeker niet over de nodige bewijselementen zou beschikken om hetgeen hij meemaakte te staven. Zoals supra reeds vermeld kan louter de verklaring afdoende zijn om een asielrelaas als waarachtig te beschouwen. Zo wordt bv. de inval in het huis van verzoeker in april 2015 in vraag gesteld, gezien verzoeker geen back up van zijn documenten had gemaakt voor het geval iemand zijn huis zou binnenvallen. Er kan toch onmogelijk verwacht worden dat personen in hun herkomstland reeds anticiperen op mogelijke aanvallen?"

De inval is bovendien de reden waarom verzoeker geen verslagen van zijn lidmaatschap bij de 'Iraqi Association for Public Relations and Media' kan voorleggen. Zijn goederen werden immers in beslag genomen n.a.v. de inval. Het CGVS stelt alsdan simpelweg " U voegt er aan toe dat uw belagers tijdens de inval van 2 april 2015 uw computer, hard disk, en camera in beslag namen. Dit kan bezwaarlijk als een geldige verschoning voor het totaal gebrek aan enig begin van bewijs worden beschouwd (...). Het begin aan bewijs kan u dus volledig toerekenbaar worden geacht".

De volledige weigeringsbeslissing wordt eigenlijk gestoeld op de redenering "geen bewijs betekent geen geloof aan uw verhaal". Nochtans kan niet verwacht worden van asielzoekers dat zij àlle problemen die zij kenden in hun herkomstland kunnen staven met een bewijsstuk, terwijl verzoeker nu reeds enorm veel bewijsstukken heeft aangeleverd (zie weigeringsbeslissing p. 2).

Verzoeker is dan ook de mening toegedaan dat hem wel degelijk de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend.."

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor toekenning van de

vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt onvoldoende aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

Volgens uw verklaringen wordt u sinds 2003 gediscrimineerd omwille van uw soennitische afkomst. De elementen die u voorlegt ter staving van deze discriminatie volstaan echter niet om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te rechtvaardigen.

U beweert dat u in 2003 de toegang tot de opleiding burgerlijke ingenieur werd geweigerd omwille van sektarische motieven. Daartegenover staat dat u datzelfde jaar wél werd toegelaten aan de faculteit economische wetenschappen. Er kan dus bezwaarlijk worden gesteld dat de toegang tot onderwijs u werd ontzegd omwille van het behoren tot de soennitische geloofsgemeenschap. Dat u om sektarische redenen niet werd toegelaten tot de opleiding burgerlijk ingenieur is trouwens weinig meer dan een blote bewering die u niet onderbouwt met enig begin van bewijs. Vervolgens werd u gedwongen om uw studies in 2005 (tijdelijk) te staken. Uit uw verklaringen blijkt dat dit het gevolg was van de verslechterende veiligheidssituatie in Irak, wat er voor zorgde dat uw veiligheid als student niet was gegarandeerd. In die zin kan dus niet worden besloten dat u werd vervolgd omwille van uw soennitische achtergrond. Integendeel, u lijkt te verwijzen naar de algemene volatiele veiligheidssituatie van dat moment.

Vervolgens werkte u in de periode 2004-2005 voor (Amerikaanse) bedrijven zoals Taifor en Action. U beweert dat u uw werk bij Taifor moest staken omwille van de algemeen slechte veiligheidssituatie en omwille van de aanvallen op het personeel dat in de militaire basissen gestationeerd was. Los van het feit dat een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie niet volstaat om een persoonsgerichte vrees voor vervolging te rechtvaardigen (zie boven), blijkt dat er geen concrete indicaties waren dat u in die periode persoonlijk werd geviséerd omwille van uw tewerkstelling bij Taifor of Action. Nadien werkte u nog een periode als journalist voor de Arabische Unie voor Journalistiek, Al Ettihad Al-Arabi Lil Sahafa Al-Murasalah, eveneens zonder indicaties dat uw tewerkstelling tot een persoonsgerichte vervolging zou leiden.

Eind 2006 dienden u en uw familieleden Irak te verlaten als gevolg van het sektarisch geweld. U verklaart dat de ouderlijke woonst in die periode werd beschoten en werd beklad met beledigende slogans omwille van jullie soennitische afkomst en jullie werk voor de Amerikanen. Los van het feit dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt om deze incidenten te staven, wijst het CGVS er op dat u op dat moment al bijna een jaar niet meer voor Taifor of Action werkte. Uw vader zou op zijn beurt opdrachten hebben uitgevoerd voor de Verenigde Naties, maar u kan zich uit die periode slechts één opdracht voor UNICEF herinneren. Het CGVS voegt er aan toe dat u herhaaldelijk laat blijken dat het sektarisch geweld in die periode opklaarde en de samenstelling van de wijk daardoor veranderde. Het lijkt er dus op dat jullie gedwongen vertrek in grote mate het gevolg was van deze evolutie. Wat er ook van zij, in 2007 keerden u en uw familie terug naar Irak. Jullie beslisten om niet naar de oude woonst in de (ondertussen overwegend sjiitische) Bounouk-wijk terug te keren maar om een woning in de veeleer soennitische Jamiaa-wijk te betrekken. Na jullie terugkeer waren er geen indicaties dat jullie in Bagdad, en bij uitbreiding in Irak, werden geviséerd omwille van jullie soennitische achtergrond of jullie samenwerking met de Amerikanen. Meer nog, u kon zich aansluiten bij het (soennitisch geïnspireerde) politieke blok 'Haraket Al Wifaq Al Watania' ('Iraqi National Accord') en was er tussen 2008 en 2011 actief zonder indicaties dat uw lidmaatschap tot vervolging leidde. U stapte uiteindelijk zelf uit de partij omdat u merkte dat u er geen voordeel uit kon halen, bv. op het vlak van tewerkstelling, en de partij u 'geen bescherming' bood.

In 2010 werd u opnieuw student en volgde u een opleiding journalistiek aan de universiteit van Bagdad. U haalt geen elementen aan waaruit blijkt dat u in de periode 2010-2014 geviséerd werd met het oog op vervolging. Het feit dat u jarenlang ongestoord, en ondanks uw voorgeschiedenis en religieuze achtergrond, kon studeren en aan het openbaar leven kon deelnemen, lijkt dus te ontkrachten dat u sinds de val van het Saddamregime op dusdanige wijze werd gediscrimineerd dat er sprake was van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat er vóór 2014 geen sprake was van een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om te veronderstellen dat u nadien wél een gegronde vrees voor vervolging diende te koesteren.

Om te beginnen heeft het CGVS vragen bij uw tewerkstelling bij de 'Iraqi Association for Public Relations and Media' ('al-Jamiaa al-Iraqiya lil Alakat wa al Elam'). U beweert dat u er sinds 2013 vrijwilliger was. Toch slaagt u er niet in om een precies zicht te geven op de activiteiten van de associatie en uw activiteiten binnen de associatie. Gevraagd om toe te lichten bij welk soort associatie u werkte, geraakt u niet verder dan volgend algemeen antwoord: 'De associatie die deelneemt aan feesten, congressen, culturele lessen, en andere gelegenheden, sport, politiek. En andere' (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12). Gevraagd naar een meer concrete toelichting van hun activiteiten geraakt u niet verder dan volgend antwoord: 'Organisatie die activiteiten organiseert en de leden zijn vooral jongemannen en die associatie maakt gebruik van de energie die de jonge mannen hebben. En gebruikt die in verschillende richtingen. De leden zijn verslagmakers, journalistieke, cameramannen en zo' (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12). Ook op andere momenten echoot u deze uitleg, bv. wanneer u wordt gevraagd of u er stage liep of er vrijwilligerswerk deed (zie CGVS, 13/04/2016, p. 11). Het is niet onredelijk een meer concrete en precieze uitleg bij de aard en activiteiten van de associatie te verwachten, zeker niet met twee jaar ervaring op uw conto. Ook over de 'verslagen' die u voor de associatie schreef legt u weinig concrete verklaringen af. Naar eigen zeggen schreef u over heel diverse thema's, waaronder kunst, politiek, sport, en archeologie. U benadrukt dat het om 'verslagen' ging, en dus niet over 'artikels', of 'reportages'. Gevraagd om toe te lichten waarin voor u het verschil schuilt tussen 'verslagen' enerzijds, en 'artikels' of 'reportages' anderzijds, geraakt u niet verder dan te stellen dat een verslag voor u 'nieuws, maar in details' is. Nadien herhaalt u dat het om 'nieuws met details' gaat en dat er bepaalde informatie over personen en referenties aan werden toegevoegd (zie CGVS, 13/04/2016, p. 11). Los van de vaststelling dat u in eerder cryptische bewoordingen over uw eigen schrijfsels praat, blijkt dat u geen enkel begin van bewijs heeft van deze verslagen, wat uiteraard opmerkelijk is. Gezien het feit dat u gedurende twee jaar verslagen schreef, mag redelijkerwijs worden verwacht dat er ergens een neerslag van bestaat. U beweert dat de verslagen op de website van de associatie werden bewaard maar op de vraag of die verslagen vrij toegankelijk zijn, antwoordt u dat het onmogelijk te verifiëren valt omdat u de verslagen niet ondertekende. Met andere woorden: er zouden op de website wel verslagen te vinden zijn maar u zou op geen enkele manier kunnen aantonen dat het om uw verslagen ging, wat uiteraard enigszins opmerkelijk is. U spreekt verder over een 'opgeslagen CV (curriculum vitae)' met daarop uw verslagen en activiteiten, maar ook daar legt u geen enkel begin van bewijs van voor (zie CGVS, 13/04/2016, p. 11). U voegt er aan toe dat uw belagers tijdens de inval van 2 april 2015 uw computer, hard disk, en camera in beslag namen. Dit kan bezwaarlijk als een geldige verschoning voor het totaal gebrek aan enig begin bewijs worden beschouwd. Het CGVS hecht namelijk geen geloof aan uw verklaringen over de inval (zie verder). Het begin aan bewijs kan u dus volledig toerekenbaar worden geacht. Er mag immers worden verondersteld dat een reporter zijn activiteiten kan staven en ook zijn voorzorgen neemt mocht bepaald materiaal in beslag worden genomen. Los daarvan verwijst u herhaaldelijk naar de website van de associatie, maar vreemd genoeg blijkt de 'url' op de documenten van de associatie (www.aa-news.org) niet te bestaan (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12). Ook uw verklaringen over de website van de associatie zijn eerder opmerkelijk. U beweert bijvoorbeeld dat u nooit naar de website surfte omdat u niets met de publicaties had' (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12), wat uiteraard een vreemd antwoord is voor iemand die beweert dat hij gedurende twee jaar een actieve bijdrage leverde aan de associatie (en haar website). Hiermee geconfronteerd verklaart u dat u de website wel bezocht maar er nooit iets liet publiceren of liet verwijderen. Als u effectief een regelmatige bezoeker van de website was, is het uiteraard merkwaardig dat u niet weet dat de link naar de website niet bestaat (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12). U legt verder enkele badges en attesten voor met betrekking tot uw lidmaatschap van de associatie, maar deze zijn allerm minst een geldig bewijs van uw activiteiten bij de organisatie. Ze kunnen hoogstens bevestigen dat u op één of andere manier een band had met deze organisatie. Bovendien wordt er in Irak op grote schaal gefraudeerd met dergelijke documenten (Zie Landeninformatie, COI Focus: Irak - Corruptie en documentenfraude). Ze hebben bijgevolg pas enige bewijswaarde wanneer ze worden ondersteund door precieze en volledige verklaringen. Dat is hier alvast niet het geval. Als gevolg van het voorgaande acht het CGVS het niet aannemelijk dat u als actief lid meer dan twee jaar voor de associatie heeft gewerkt en geschreven. In die optiek wordt het onaannemelijk dat u via de associatie in aanvaring kwam met militanten van het Hashd Al Shaabi.

Los van bovenstaande bezwaren zijn uw verklaringen over de bedreigingen aan uw adres medio 2014 tot april 2015, evengoed onaannemelijk. In uw bijwijlen moeilijk te volgen betoog zitten namelijk een aantal incoherenties of onvolledigheden. Zo beweert u dat een zekere Taer Nour Al Shammari en Ali Qahtan, beiden lid van uw associatie, u tussen eind juli 2014 en februari 2015, volgens u het moment van de inval, op gezette tijdstippen intimideerden (zie CGVS, 13/04/2016, p. 15). Uit uw verklaringen blijkt echter dat de inval pas in april 2015 plaatsvond (zie CGVS, 13/04/2016, p. 17). Hiermee geconfronteerd past u uw verklaringen aan en beweert u dat ze u slechts tot februari 2015 lastigvielen,

waardoor uw verklaringen een weinig coherente indruk maken. Vervolgens is het eerder onduidelijk wat de twee personen van u verwachtten. U beweert dat verschillende werknemers van de associatie, waaronder de twee bovenvermelde personen, u meermaals vroegen om u bij het Hashd Al Shaabi aan te sluiten (zie CGVS, 13/04/2016, p. 13, 14, 15). Het is echter opmerkelijk dat leden van een organisatie die een zeer uitgesproken sjiiitische stempel draagt aan een soenniet uit de Dulaimi-familie vraagt om zich bij hen aan te sluiten. Niet in het minst omdat u meermaals liet uitschijnen dat u doorheen de jaren herhaaldelijk door sjiieten werd gediscrimineerd op basis van uw soennitische afkomst, én aangezien u beweert dat de leden van Hashd Al Shaabi van plan waren om de soennieten uit de weg te ruimen. Er mag dus worden verwacht dat u een goede uitleg heeft voor deze opmerkelijke eis van de leden van Hashd Al Shaabi. U blijkt echter niet over een goede verklaring te beschikken. U oppert enkel een aantal hypotheses die geen enkele concrete basis of onderlinge samenhang hebben.

Eerst beweert u dat Hashd Al Shaabi zowel aan soennieten als sjiieten vroeg om zich bij hen aan te sluiten (zie CGVS, 13/04/2016, p. 15), wat zoals gezegd moeilijk te verzoenen is met de huidige situatie in Irak. Vervolgens maakt u een eigen interpretatie en zegt u dat ze u op weg naar het front zouden vermoorden. Gevraagd om toe te lichten waarop u dit vermoeden baseert, blijkt het om weinig meer dan speculatie te gaan. Uw stelling wordt door geen enkel concreet element onderbouwd. Meer zelfs, u baseert uw speculaties enkel op een andere ongefundeerde hypothese, namelijk dat het mogelijks iets te maken heeft met de klacht die u indiende tegen uw examenresultaten (zie CGVS, 13/04/2016, p. 15). Er is in uw asielrelaas echter geen enkele link te vinden tussen de klacht naar aanleiding van uw examenresultaten en de vraag van voornoemde personen om u bij Hashd Al Shaabi aan te sluiten. Vervolgens verliest u zich in een cirkelredenering. U beweert namelijk dat Hashd Al Shaabi het u kwalijk nam dat u zich niet bij hen aansloot, ze u daarom uit de weg zou ruimen, nl. door u als reporter in dienst te nemen en op weg naar het front te vermoorden (zie CGVS, 13/04/2016, p. 15). Daarna voegt u er aan toe dat u geen vakbondskaart kreeg en dat u geen toestemming kreeg om een masteropleiding te volgen (zie CGVS, 13/04/2016, p. 15). Het is geheel onduidelijk welke richting u uw verhaal daarmee tracht uit te sturen en wat het te maken heeft met de bedreigingen van Hashd Al Shaabi. Voornoemde zaken zijn stuk voor stuk indicaties dat uw asielrelaas de vereiste samenhang mist en dat u geen coherente versie van de feiten kan geven. Deze vaststelling ondergraaft uiteraard de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Los van de vraag waarom Hashd Al Shaabi u viseerde, heeft u evenmin een duidelijk antwoord op de vraag wie van Hashd Al Shaabi u zou willen vermoorden. U geraakt niet verder dan te stellen dat de organisatie iedereen vermoordt die tegen hen is. U voegt er aan toe dat het enkel om uw eigen interpretatie gaat. Dergelijke interpretaties, algemeenheden, of hypotheses hebben echter geen enkele bewijswaarde. Los daarvan is het opmerkelijk dat u desondanks de associatie nog maandenlang bleef frequenteren, ook al was u van mening dat de andere leden van de associatie van plan waren om u uit de weg te ruimen.

Vervolgens beweert u dat er op maandag 30 maart 2015 een dreigbrief bij uw wagen werd achtergelaten. U beschikt echter over geen enkel begin van bewijs mbt. dit voorval. U baseert zich enkel op uw verklaringen, maar ook nu blijken die weinig overtuigend. Zo kan u de inhoud van de dreigbrief in slechts zeer algemene bewoordingen schetsen (zie CGVS, p. 16). Vervolgens blijkt u geen idee te hebben wie de auteur van de brief was of waarom iemand het nodig achtte u met de dood te bedreigen. U geeft enkel een korte beschouwing over Iraakse asielzoekers die in België dreigbrieven voorleggen, maar die voor het overige op geen enkele manier relevant is voor uw asielaanvraag (zie CGVS, 13/04/2016, p. 17). Wat rest is de vaststelling dat u beweert een dreigbrief te hebben ontvangen, zonder te weten of en wat het onderling verband is met de andere ingeroepen feiten. Het onderstreept nogmaals het gebrek aan enige samenhang in uw asielrelaas. Het is trouwens weinig waarschijnlijk dat u geen enkel vermoeden had over de achtergrond van de daders terwijl u reeds maanden werd geïntimideerd door de leden van Hashd Al Shaabi in de associatie en universiteit. Bovendien werd de dreigbrief vlakbij het gebouw van de associatie achtergelaten. Verder is het bijzonder opmerkelijk dat u zich zonder meer op de bescherming van de leidinggevenden van de associatie beriep, met name Ali Alwadi en het hoofd van de security, terwijl u reeds geruime tijd werd bedreigd door personen binnen de associatie. U vroeg hun naar eigen zeggen een bewijs zodat u dit aan de bevoegde 'organisaties' kon voorleggen, maar wat u daarmee bedoelt is niet volledig duidelijk (zie CGVS, 13/04/2016, p. 17 – zie verder). Los daarvan is het opmerkelijk dat u in de door u geschetste context van maandenlange intimidaties en duidelijke doodsb bedreigingen, geen bijkomende voorzorgsmaatregelen nam om u te wapenen tegen uw belagers.

Het voorgaande geldt ook voor de door u ingeroepen inval op 2 april 2015: u beschikt over geen enkel begin van bewijs en uw verklaringen zijn onaannemelijk. U verklaart dat u op de avond van de inval door uw vader werd gebeld, waarna hij u kort briefte en zei dat u bij uw tante moest onderduiken. De volgende dag zocht uw vader u op en praatten jullie een hele dag over het voorval. Volgens u gaf hij u veel details (zie CGVS, 13/04/2016, p. 17). Er mag dus worden verwacht dat u een coherente en gedetailleerde versie van de feiten kan geven. Dat is niet het geval. U kan weinig meer zeggen dan dat militieleden in uniform het huis binnenvielen onder het mom dat ze tot de 'istikhbaraat' (veiligheidsdienst) behoorden. U weet niet tot welke militie ze behoorden. Ze kwamen zogezegd voor controle, namen een aantal spullen in beslag, en sloegen uw vader toen hij om uitleg vroeg. Nadien krijgt u herhaaldelijk de kans om meer toelichting te geven bij wat uw vader nog vertelde. Aanvankelijk antwoordt u keer op keer naast de vraag, om uiteindelijk toe te geven dat u geen verdere details heeft. Volgens u komt dit omdat jullie minder belang hechtten aan het verloop van het incident dan aan de interpretatie van de feiten. Die uitleg overtuigt niet. U verklaarde namelijk dat jullie een hele dag over het incident praatten en dat uw vader u veel details had gegeven. Er mogen dus uitgebreide en precieze verklaringen worden verwacht. Bovendien laat jullie interpretatie van de feiten eveneens te wensen over. U kan enkel hypothesen bedenken over de reden waarom militieleden plots uw huis binnenvielen. Zo sluit u niet uit dat ze u viseerden omdat u weigerde met hen samen te werken, hetgeen al weinig aannemelijk bleek (zie hoger). Vervolgens beweert u dat ze u viseerden omdat u klacht tegen de faculteit indiende, hetgeen evengoed weinig meer dan ongefundeerde speculatie is (zie hoger en verder). Nadien herhaalt u dit nogmaals, zonder toe te lichten waarop u die conclusies baseert (zie CGVS, 13/04/2016, p. 17-18). Verder beweert u na het voorval voorzorgsmaatregelen genomen te hebben. Zo dook u onder, nam u geen contact meer op met de associatie - wat impliceert dat u nu wél hun betrokkenheid vermoedde, wat dan weer in schril contrast staat met uw verklaringen over de dreigbrief nauwelijks drie dagen eerder -, en dook de rest van de familie onder bij familieleden. Om verder onduidelijke redenen achtten jullie het ook noodzakelijk om uw sim-kaart te vernielen (zie CGVS, 13/04/2016, p. 18). Daarnaast legt u weinig coherente verklaringen af over de betrokkenheid van Taer Nour Al Shammari. Aanvankelijk beweert u dat hij vermoedelijk uw huis binnenviel (zie CGVS, 13/04/2016, p. 10), maar nadien meldt u zijn tussenkomst niet en zegt u enkel dat (onbekende) militieleden uw huis binnenvielen onder het mom dat ze tot de istikhbaraat behoorden (zie hoger). Indien u werkelijk van mening was dat Thaer Nour Al Shammari, de persoon die u al maanden intimideerde, op de inval aanwezig was, mag men trouwens verwachten dat u daar duidelijkheid over kan scheppen. Niet in het minst omdat u over beeldmateriaal van de man beschikt (zie foto's en facebookpagina) en u bij uw familieleden, die getuige waren van de inval, kon verifiëren of de persoon effectief op de inval aanwezig was. Als het gevolg van deze vaststellingen kan het CGVS geen geloof hechten aan de inval in uw woning op 2 april 2015.

Nadien waren er geen bijkomende indicaties dat u in Irak werd gevisieerd met het oog op vervolging. U laat uitschijnen dat uw ouders u geen informatie geven, maar het is niet aannemelijk dat uw ouders u niet zouden briefen over verdere evoluties in uw zaak. Er kan daarom simpelweg worden besloten dat niets er op wijst dat u momenteel of in de toekomst voor vervolging dient te vrezen.

Los van het voorgaande verwijst u doorheen de twee gehoren herhaaldelijk naar het feit dat u ondanks uw reputatie als uitstekend student toch werd gebuisd en niet werd toegelaten tot de masteropleiding journalistiek. Volgens u speelden sektarische motieven mee bij de weigering en werd u doelbewust gebuisd. Zonder verder definitieve uitspraak te doen over deze zaak merkt het CGVS op dat u doorheen de jaren steeds de kans heeft gehad om te studeren. U volgde studies economische wetenschappen en tussen 2010 en 2014 volgde u een opleiding journalistiek (zie hoger). U staat dit bovendien met de nodige documenten. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u toegang had tot diverse mogelijkheden om klacht in te dienen tegen uw examenresultaten, hetgeen u ook deed. Bovendien was u van plan om uw situatie aan te klagen bij de UNESCO. Los van de vraag of u effectief op onrechtmatige wijze werd gebuisd en daardoor niet werd toegelaten tot de masteropleiding, stelt het CGVS vast dat het sowieso onvoldoende zwaarwichtig is om van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te spreken. Bovendien bevat uw asielrelaas geen geloofwaardige elementen om te veronderstellen dat u als gevolg van de klacht tegen de faculteit voor vervolging dient te vrezen (zie hoger).

Hetzelfde geldt voor het feit dat u niet tot de orde van journalisten (vakbond) werd toegelaten (zie CGVS, 13/04/2016, p. 12, 13). Volgens u speelden ook hier sektarische motieven. U beweert dat u via de associatie lid kon worden van de vakbond, maar zoals gezegd heeft het CGVS twijfels bij uw activiteiten voor de associatie. Bovendien legt u niet het minste begin van bewijs voor waaruit blijkt dat u aan de voorwaarden voldeed om lid te worden van de orde van journalisten, bv. het vereiste aantal publicaties (zie CGVS, 13/04/2016, p. 13). U kan bijgevolg niet overtuigen dat men u doelbewust het

lidmaatschap van de vakbond heeft ontzegd. Los daarvan, en gesteld dat u werkelijk niet werd toegelaten tot de vakbond, volstaat deze weigering op zich niet om als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te worden beschouwd.

Tot slot merkt het CGVS nog op dat uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken in sterke mate afwijken van uw verklaringen tijdens het gehoor. U meldt in de Vragenlijst dat u in de problemen kwam omwille van uw werk, sektarische redenen, en omdat u lid bent van 'Haraket Al Wifaq Al Watani'. U voegde er aan toe dat u werd gediscrimineerd omdat u voor de Amerikanen had gewerkt en omdat u soenniet bent (zie Vragenlijst, vraag 3.1-3.10). U maakt echter géén gewag van de incidenten die de aanleiding vormden tot uw vertrek, met name de maandenlange intimidaties door leden van Hashd Al Shaabi, de dreigbrief, de inval in uw woning, de problemen op de universiteit, het feit dat u de toegang tot masteropleiding werd ontzegd, en het feit dat u geen lid van de vakbond mocht worden. Bovendien blijkt uit uw verklaringen (op het CGVS) dat u sinds 2011 geen lid meer bent van 'Haraket Al Wifaq Al Watani' én dat uw lidmaatschap van de partij u nooit in de problemen heeft gebracht. Dat uw verklaringen uit de Vragenlijst en die tijdens de gehoren dusdanig van elkaar afwijken, doet uiteraard bijkomende twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Als gevolg van het bovenstaande kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend

(...)

De andere door u voorgelegde documenten, tenslotte, veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. De (kopieën van de) identiteitsdocumenten van u en uw familieleden bevestigen hoogstens uw identiteit, nationaliteit, en afkomst. Momenteel staan die zaken niet ter discussie. Ze doen verder geen uitspraak over uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor de kopieën van de Syrische verblijfsdocumenten, het attest in verband met de toebedeling van het stuk grond, de politieaangifte omwille van het verlies van uw documenten, de kopieën van de medische attesten, de attesten in verband met uw jobs en uw opleiding, de foto's in verband met uw studies, uw curriculum vitae, en de DHL-enveloppe.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker meent dat de vluchtelingenstatus hem geweigerd wordt op basis van de vergelijking van details en gaat vervolgens enkel in op de vaststelling dat hij geen back-up van zijn documenten had gemaakt voor het geval iemand zijn huis zou binnenvallen. Verzoeker herhaalt dat de inval de reden is dat hij geen verslagen kan voorleggen aangezien zijn goederen in beslag werden genomen. De Raad stelt vast dat verzoeker zijn verklaringen slechts herhaalt, doch hiermee geen enkele afbreuk doet aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen omtrent elementen die wel degelijk de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat hij een reporter is waarvan mag worden verwacht dat deze zijn activiteiten kan staven en er evenmin geloof kan worden gehecht aan de inval waarbij zijn goederen in beslag zouden zijn genomen.

De bewering dat de weigeringsbeslissing eigenlijk gestoeld wordt op de redenering “*geen bewijs betekent geen geloof aan uw verhaal*” vindt geen grondslag in de bestreden beslissing. Het is bovendien het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Het door verzoeker ontwikkelde algemene verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (map ‘documenten’) kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. Verzoeker brengt hier niets tegenin.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker voert, als een tweede middel, de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht.

Hij is afkomstig van Bagdad, waar de veiligheidssituatie in tegenstelling met wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorhoudt uiterst precair is.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit arrest nr. 165 615 van 12 april 2016 van deze Raad omtrent het standpunt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker meent tevens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich baseert op informatie van 6 oktober 2015 waarvan de Raad uitdrukkelijk heeft gesteld dat deze informatie moet worden geactualiseerd.

Verzoeker citeert uit de “*UNHCR Position on Returns to Iraq*” van oktober 2014. Tot op heden is de richtlijn van UNHCR dat bescherming hoogstwaarschijnlijk nodig is. Bescherming dient aldus de regel te zijn en het gebrek aan bescherming de uitzondering.

Verzoeker geeft aan dat de recente uiterst bloedige aanslag van 2 juli 2016 in rekening dient te worden gebracht, waarbij het dodentol opliep tot 213.

Verzoeker verwijst naar een nieuw vluchtschrift van Caritas International aangaande personen afkomstig uit Bagdad waaruit moet blijken dat de houding van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zich op hun oude rapporten te focussen niet langer houdbaar is omdat bepaalde aspecten door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genegeerd of onderschat worden. Bovendien wordt in het vluchtschrift rekening gehouden met recentere informatie.

Dat de sjitische militie de soennitische burgerbevolking viseren maakt dat verzoeker des te meer in het vizier komt. Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing en uit enkele persartikels en rapporten. Hij leidt hieruit af dat verzoeker als soenniet bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker haalt algemene informatie aan omtrent de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad en stelt dat hij niet kan rekenen op de bescherming van zijn autoriteiten. Hij verwijst naar informatie omtrent het corrupte karakter van de Iraakse samenleving.

2.3.2. Ter staving van het voorgaand betoog, voegt verzoeker de volgende stukken bij het verzoekschrift: persartikels en rapporten omtrent de situatie in Irak en Bagdad (bijlagen 3-22).

2.4.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen ten grondslag van zijn asielrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij n aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.4.2. De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map ‘landeninformatie’) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In weersprek tot wat verzoeker voorhoudt is de bestreden beslissing niet gesteund op de informatie van 6 oktober 2015.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook

niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1), de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stuk 7) als de in het administratief dossier opgenomen (map 'landeninformatie') informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In 2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden minder gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan als een indicatie

gezien worden dat de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Waar verzoeker kan worden bijgetreden waar hij betoogt dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, dient echter te worden opgemerkt dat hij niet aantoonbaar en dat uit de informatie in het dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat verzoeker, louter ingevolge het gegeven dat hij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Verzoeker haalt, benevens de reeds hoger beoordeelde problemen, geen recente, concrete, geloofwaardige en ernstige aanwijzingen aan dat hij persoonlijk louter omwille van zijn religie zou worden geïsoleerd in Bagdad. Bijgevolg toont verzoeker niet *in concreto* aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst zou dreigen te worden geïsoleerd ingevolge zijn religie als soenniet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, en in het bijzonder Bagdad, betwist en rapporten en persartikels bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat de door verzoeker bijgebrachte informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie van verweerder. Zo wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Niettegenstaande de gebeurtenissen in de periode juni – augustus 2016, waaronder de aanslag van 2 juli 2016 waarbij 292 doden vielen, houdt dit patroon nog steeds stand. De ontwikkelingen in deze periode tonen immers aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiïeten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Ook moet worden opgemerkt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande er bij de zware aanslag op 2 juli 2016 een groot aantal burgerslachtoffers zijn gevallen, kan er niet gesteld worden dat het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld heden groter is dan in de periode die de aanslag voorafging.

Er dient bovendien nogmaals benadrukt te worden dat bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening dienen te worden gebracht, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld, de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld, het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land, of in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Het betoog van verzoeker en de door hem bijgebrachte informatie vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

Aangaande de verwijzing in het verzoekschrift naar het rapport van Caritas International waarin op gedetailleerde wijze wordt aangetoond dat de houding van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zich op hun oude rapporten te focussen niet langer houdbaar is en in dit rapport rekening wordt gehouden met recentere informatie, wordt opgemerkt dat de informatie welke werd toegevoegd aan de aanvullende nota van de verwerende partij van recentere datum is dan de informatie waarvan melding in het rapport van Caritas International waar verzoeker naar verwijst. Het betreft immers de COI Focus "*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*" van 23 juni 2016 en de COI Focus "*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van 12

augustus 2016. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet aan dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet langer actueel zou zijn.

Wat betreft het door verzoeker geciteerde arrest nr. 165 615 van 12 april 2016 van deze Raad aangaande het standpunt van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad, benadrukt de Raad dat op heden rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de landeninformatie waarop de evaluatie van de veiligheidssituatie in Bagdad is gestoeld in de bestreden beslissing en welke werd toegevoegd aan het administratief dossier, van recentere datum is dan diegene in voormeld vernietigingsarrest.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.6. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift, en in ondergeschikte orde, om terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF